

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 64.367/1
van 12 november 2018

over

een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘houdende de
uitvoering van het decreet van 18 mei 2018 houdende de
Vlaamse sociale bescherming’

Op 3 oktober 2018 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin verzocht binnen een termijn van dertig dagen, verlengd tot 12 november 2018, een advies te verstrekken over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘houdende de uitvoering van het decreet van 18 mei 2018 houdende de Vlaamse sociale bescherming’.

Het ontwerp is door de eerste kamer onderzocht op 6 november 2018. De kamer was samengesteld uit Marnix VAN DAMME, kamervoorzitter, Wilfried VAN VAERENBERGH en Chantal BAMPS, staatsraden, en Leen VERSCHRAEGHEN, toegevoegd griffier.

Het verslag is uitgebracht door Brecht STEEN, eerste auditeur-afdelingshoofd.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 12 november 2018.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

Gelet op het uitzonderlijk hoge aantal adviesaanvragen die met toepassing van artikel 84, § 1, eerste lid, 2°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State aanhangig zijn gemaakt en op de uitzonderlijke omvang en techniciteit van het ontwerp, heeft de afdeling Wetgeving zich bovendien noodgedwongen moeten beperken tot een summier onderzoek van het ontwerp, zelfs met betrekking tot de in artikel 84, § 3, eerste lid, van die wetten opgesomde punten. Uit de vaststelling dat over een bepaling in dit advies niets wordt gezegd, mag niet zonder meer worden afgeleid dat er niets over gezegd kan worden en, indien er wel iets over wordt gezegd, dat er niets meer over te zeggen valt.

*

STREKKING VAN HET ONTWERP

2. Het om advies voorgelegde ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering strekt ertoe uitvoering te geven aan diverse onderdelen van het decreet van 18 mei 2018 ‘houdende de Vlaamse sociale bescherming’ (hierna: VSB-decreet 2018). Het ontwerp bouwt daarbij voort op het besluit van de Vlaamse Regering van 14 oktober 2016 ‘houdende de uitvoering van het decreet van 24 juni 2016 houdende de Vlaamse sociale bescherming’, dat wordt opgeheven (artikel 636, 5°, van het ontwerp). Vergeleken met het besluit van 14 oktober 2016 strekt het ontwerp tot het wijzigen van de benamingen van de bestaande pijlers overeenkomstig het VSB-decreet 2018 en tot het integreren in de uitvoeringsregeling van de nieuwe pijlers die door het VSB-decreet 2018 aan de Vlaamse sociale bescherming (VSB) zijn toegevoegd, zijnde de tegemoetkoming voor mobiliteitshulpmiddelen en de tegemoetkoming voor residentiële ouderenzorg.

Het ontwerp van besluit is onderverdeeld in vijf boeken.

Boek 1 is gewijd aan de gemeenschappelijke basisbepalingen waarin onder meer de organieke structuren van de VSB en de algemene beginselen inzake aansluiting, sanctionering, gegevensuitwisseling en tegemoetkomingen zijn geregeld.

Boek 2 betreft de zorggebonden financiering. Deel 1 van boek 2 bevat de regels met betrekking tot het zorgbudget, dit zijn de drie klassieke “takken” of “pijlers” waaruit de VSB tot nog toe bestaat, met name het zorgbudget voor zwaar zorgbehoevenden (de vroegere tegemoetkoming in het kader van de zorgverzekering), het zorgbudget voor ouderen met een zorgnood (de vroegere tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden) en het basisondersteuningsbudget. Deel 2 van boek 2 heeft betrekking op de tegemoetkoming voor mobiliteitshulpmiddelen, een nieuwe tak binnen de VSB.

Boek 3 bevat de bepalingen betreffende een ander nieuw onderdeel van de VSB met name de tegemoetkoming voor zorg in woonzorgcentra, centra voor kortverblijf of dagverzorgingscentra (hierna: tegemoetkoming voor residentiële ouderenzorg).

Boek 4 bevat een reeks wijzigingsbepalingen, terwijl in boek 5 (“Slotbepalingen”) een aantal opheffings-, overgangs- en inwerkingtredingsbepalingen zijn opgenomen.

Daarnaast bevat het ontwerp vijf bijlagen die betrekking hebben op een aantal technische aspecten van de tegemoetkoming voor mobiliteitshulpmiddelen.

BEVOEGDHEID

3.1. Om de redenen die reeds werden uiteengezet in advies 62.331/1 dat de Raad van State, afdeling Wetgeving, op 11 december 2017 heeft uitgebracht over het voorontwerp dat heeft geleid tot het decreet van 18 mei 2018 ‘houdende de Vlaamse sociale bescherming’, kan de Vlaamse Gemeenschap in beginsel bevoegd worden geacht voor de in het ontwerp opgenomen regeling, zij het met inachtneming van hetgeen in het voornoemde advies is opgemerkt.

3.2. Er dient wel een voorbehoud te worden gemaakt bij een aantal wijzigings- en opheffingsbepalingen die in het ontwerp zijn vervat en die betrekking hebben op regels die destijds werden uitgevaardigd door de federale overheid.

3.2.1. Voor zover de betrokken koninklijke besluiten uitdrukkelijk in de parlementaire voorbereiding van de bijzondere wet van 6 januari 2014 ‘met betrekking tot de zesde staatshervorming’ werden opgesomd als betrekking hebbende op over te dragen aangelegenheden, rijst er in principe geen probleem, althans voor zover de betrokken bepalingen betrekking hebben op de mobiliteitshulpmiddelen of de woonzorgcentra, centra voor kortverblijf en dagverzorgingscentra. Zo is de Vlaamse Gemeenschap bevoegd om artikel 28, § 8, van het koninklijk besluit van 14 september 1984 ‘tot vaststelling van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen inzake verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen’ op te heffen (artikel 537 van het ontwerp). Die bepaling bevat immers de nomenclatuur van de verstrekkingen verleend door bandagisten, zijnde de mobiliteitshulpmiddelen. In de toelichting bij het voorstel van bijzondere wet dat heeft geleid tot de bijzondere wet van 6 januari 2014 werd trouwens opgemerkt dat “[w]at de mobiliteitshulpmiddelen betreft, (...) de bevoegdheid onder meer betrekking [heeft] op de volledige nomenclatuur met betrekking tot de mobiliteitshulpmiddelen”.¹

3.2.2. Er worden ook een aantal oorspronkelijk federale bepalingen gewijzigd of opgeheven die niet genoemd worden in de opsomming in de toelichting bij het voorstel dat heeft geleid tot de bijzondere wet van 6 januari 2014.² Voor zover die bepalingen uitsluitend betrekking hebben op mobiliteitshulpmiddelen of residentiële ouderenvoorzieningen rijst er geen

¹ Zie Toelichting bij het voorstel van bijzondere wet ‘met betrekking tot de zesde staatshervorming’, *Parl.St.* Senaat, 2012-13, nr. 5-2232/1, 51.

² Toelichting bij het voorstel van bijzondere wet ‘met betrekking tot de zesde staatshervorming’, *Parl.St.* Senaat, 2012-13, nr. 5-2232/1, 25.

probleem. De opsomming aangaande de ouderenvoorzieningen is immers exemplarisch (“het betreft in elk geval”). Zo is er geen probleem voor artikel 636, 2°, 3° en 4°, van het ontwerp, aangezien de ermee opgeheven bepalingen uitsluitend op de ouderenvoorzieningen betrekking hebben.

Artikel 636, 8°, van het ontwerp, strekt tot het opheffen van de verordening van 28 juli 2003 ‘tot uitvoering van artikel 22, 11°, van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994’. De desbetreffende verordening heeft evenwel slechts in beperkte mate betrekking op mobiliteitshulpmiddelen of tegemoetkomingen voor verstrekkingen in de residentiële ouderenzorg. In de betrokken verordening worden daarnaast ook nog andere aangelegenheden in het kader van de ziekteverzekering geregeld die niet tot de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap kunnen worden gerekend. Duidelijkheidshalve zou de opheffingsbepaling van artikel 636, 8°, van het ontwerp, dan ook het best worden beperkt tot het onderdeel van de voornoemde verordening dat aangelegenheden betreft waarvoor de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is en waarvan specifiek de opheffing wordt beoogd.³

Sommige artikelen van het ontwerp strekken tot het wijzigen of opheffen van bepalingen die (nog) van toepassing zijn op de federale ziekteverzekering, met de bedoeling deze regeling aan te passen aan de nieuwe juridische toestand. Dat is bijvoorbeeld het geval voor de artikelen 542 tot 545 en 619 van het ontwerp. De Vlaamse Gemeenschap is in beginsel evenwel niet bevoegd om dergelijke wijzigingen aan te brengen. Het komt immers de federale wetgever toe om de gevolgtrekkingen te maken uit de door de gemeenschappen aangenomen regelingen inzake de verstrekkingen in de ouderenzorg of inzake de mobiliteitshulpmiddelen. In de nota aan de Vlaamse Regering wordt in dit verband weliswaar het volgende opgemerkt:

“Om de oude terminologie in de federale regelgeving te kunnen vervangen door de nieuwe terminologie, wordt er gebruik gemaakt van de impliciete bevoegdheden, vermeld in artikel 10 van de Bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.”

Afgezien nog van de vraag of met betrekking tot het ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering wel een beroep kan worden gedaan op artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’, zou met de aangehaalde verduidelijking niet worden aangetoond dat aan de voorwaarden voor de toepassing van die bepaling is voldaan. Bovendien valt er geen uitdrukkelijke decretale bepaling aan te wijzen die hiervoor de Vlaamse Regering de nodige rechtsgrond zou bieden.

De Vlaamse Gemeenschap is evenmin bevoegd om artikel 26*bis*, § 1, van het koninklijk besluit van 31 mei 1885 ‘houdende goedkeuring der nieuwe onderrichtingen voor de geneesheren, de apothekers en de drogisten’ te wijzigen (artikel 535 van het ontwerp) met het oog op het bepalen welke personen moeten worden beschouwd als persoon die in gemeenschap leeft voor de toepassing van de regeling inzake het ter hand stellen van geneesmiddelen aan een

³ Temeer daar de betrokken aangelegenheden op een voldoende duidelijke wijze lijken te kunnen worden gesitueerd binnen de verordening (zie hoofdstuk VI, “De verstrekkingen, bedoeld in artikel 34, eerste lid, 11°, 12° en 18°, van de wet”).

gemachtigde. Die bepaling vindt immers rechtsgrond in artikel 6, § 2, van de geneesmiddelenwet⁴ waarvoor de federale overheid bevoegd is gebleven⁵. Hiervoor kan evenmin beroep worden gedaan op het reeds genoemde artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 nu er geen decretale bepaling valt aan te wijzen die de Vlaamse Regering machtigt om dergelijke wijziging aan te brengen. Het komt de federale overheid toe om haar eigen regeling in overeenstemming te brengen met de nieuwe terminologie die door de Vlaamse decreetgever is ingevoerd.

De artikelen 565 en 567 van het ontwerp beogen respectievelijk artikel 3*bis* en artikel 6*bis* van het koninklijk besluit van 21 september 2004 ‘houdende vaststelling van de normen voor de bijzondere erkenning als rust- en verzorgingstehuis, als centrum voor dagverzorging of als centrum voor niet aangeboren hersenletsels’ te vervangen teneinde de terminologie ervan in overeenstemming te brengen met de nieuwe terminologie van de woonzorgcentra met een bijkomende erkenning.

Er mag van worden uitgegaan dat de regeling van de bijzondere erkenning voor niet aangeboren hersenletsels bij de zesde staatshervorming niet is overgegaan naar de gemeenschappen,⁶ aangezien die aangelegenheid niet uitdrukkelijk werd vermeld in de memorie van toelichting bij het voorstel dat heeft geleid tot de bijzondere wet van 6 januari 2014.⁷ Derhalve komt het niet aan de Vlaamse Regering toe om de federale regelgeving op dat punt in overeenstemming te brengen met de nieuwe regeling van de Vlaamse Gemeenschap. Dit klemmt des te meer voor artikel 567 van het ontwerp nu de Vlaamse Regering zelf de erkenningsnormen heeft vastgelegd waaraan een voorziening moet voldoen om als centrum voor niet aangeboren hersenletsels te kunnen worden erkend en het daarbij precies gaat om de erkenningsnormen die de federale overheid dient te bepalen. Dat die normen inhoudelijk niet gewijzigd zijn doet niet ter zake, want door op die wijze op te treden wordt ingrijpend geraakt aan de bevoegdheid van de federale overheid. Daargelaten de vraag of de Vlaamse Regering zich kan beroepen op de impliciete bevoegdheden, valt het te betwijfelen of een dergelijk optreden, dat meer inhoudt dan het louter in overeenstemming brengen van de federale wetgeving, zou kunnen worden gesteund op artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.

3.2.3. Sommige van de bepalingen die artikel 546 van het ontwerp beoogt op te heffen, zijn opgesomd in het hierboven aangehaalde voorstel van bijzondere wet.⁸ De gemeenschappen zijn weliswaar bevoegd om het merendeel van de bepalingen van afdeling VIII van hoofdstuk III

⁴ Zie adv.RvS 55.283/3 van 6 maart 2014, over een ontwerp dat heeft geleid tot het koninklijk besluit van 19 april 2014 ‘houdende aanduiding van een instelling, bedoeld in artikel 6, § 2, van de wet van 25 maart 1964 op de geneesmiddelen’, opmerkingen 3 en 5.1.

⁵ Zie Toelichting bij het voorstel van bijzondere wet ‘met betrekking tot de zesde staatshervorming’, *Parl.St.* Senaat, 2012-13, nr. 5-2232/1, 149.

⁶ Zie ook J. VAN NIEUWENHOVE, “De nieuwe gemeenschapsbevoegdheden inzake gezondheidszorg en hulp aan personen met een handicap”, *BTSZ* 2015, (269) 284-285.

⁷ Weliswaar wordt het koninklijk besluit van 21 september 2004, dat ook de erkenningsnormen bevat voor deze centra, vermeld in de opsomming van teksten die voortaan tot de bevoegdheid van de gemeenschappen behoren (*Parl.St.* Senaat, 2012-2013, nr. 5-2232/1, 26), maar voorafgaand aan die opsomming wordt uitdrukkelijk vermeld dat ze enkel geldt “in de mate dat ze de rustoorden voor bejaarden, de rust- en verzorgingstehuizen, de dagverzorgingscentra, de centra voor kortverblijf en de geïsoleerde G- en Sp-diensten” betreffen (*ibid.*, 25).

⁸ Toelichting bij het voorstel van bijzondere wet ‘met betrekking tot de zesde staatshervorming’, *Parl.St.* Senaat, 2012-13, nr. 5-2232/1, 25.

van titel II van het koninklijk besluit van 3 juli 1996 ‘tot uitvoering van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994’ te wijzigen,⁹ maar de wijze waarop deze bepalingen worden opgeheven (“voor wat betreft ...”) zorgt voor rechtsonzekerheid. Door de gekozen techniek zal immers de opheffing van deze bepalingen niet formeel tot uiting komen in de tekst van de genoemde besluiten. Uit de bepalingen ervan zal immers niet duidelijk blijken welke onderdelen van de voormelde besluiten nog wel of niet meer van toepassing zullen zijn ten aanzien van de rust- en verzorgingstehuizen, rustoorden voor bejaarden en centra voor dagverzorging. Een meer rechtszekere oplossing zou er kunnen in bestaan om de niet langer toepasselijke onderdelen van de voornoemde afdeling VIII formeel op te heffen of om een lid aan de betrokken bepalingen toe te voegen waaruit duidelijk blijkt dat de betrokken onderdelen van die bepalingen niet langer meer van toepassing zijn in de Vlaamse Gemeenschap.

3.3. In de artikelen 639 en 640 van het ontwerp wordt bepaald dat voor de uitvoering van bepaalde taken die in het ontwerp aan de Zorgkassencommissie worden toevertrouwd tot en met 30 juni 2019 worden uitgeoefend door hetzij de leden van het Nationaal college van adviserende geneesheren of de leden van de lokale colleges, hetzij de adviserend-artsen van het ziekenfonds. In de mate dat deze tijdelijke regeling erop zou kunnen neerkomen dat aldus een beroep wordt gedaan op instanties waarvoor uitsluitend de federale overheid bevoegd is of die louter voor federale taken instaan, zal erop moeten worden toegezien dat de ontworpen regeling op dat punt niet op gespannen voet komt te staan met de wederzijdse autonomie van de gemeenschappen en de federale overheid.¹⁰

RECHTSGROND VAN HET ONTWERP

4.1. Voor het merendeel van de bepalingen van het ontwerp kan in beginsel rechtsgrond worden gevonden in de verschillende bepalingen van het VSB-decreet 2018, die worden vermeld in het twaalfde lid van de aanhef van het ontwerp. Sommige bepalingen vinden rechtsgrond in de bepalingen van het Woonzorgdecreet van 13 maart 2009 en het decreet van 25 april 2014 ‘houdende de persoonsvolgende financiering voor personen met een handicap en tot hervorming van de wijze van financiering van de zorg en de ondersteuning voor personen met een handicap’, die worden genoemd in het tiende en in het elfde lid van de aanhef.

⁹ Zie Toelichting bij het voorstel van bijzondere wet ‘met betrekking tot de zesde staatshervorming’, *Parl.St.* Senaat, 2012-13, nr. 5-2232/1, 24 (wat de verstrekking van geestelijke gezondheidszorg in de verzorgingsinrichtingen buiten het ziekenhuis betreft).

¹⁰ De Raad van State, afdeling Wetgeving, beperkt zich in dit verband tot een verwijzing naar de meer uitgebreide bespreking ter zake in een aantal van zijn vroegere adviezen zoals adv. 60.323/3, van 24 november 2016, over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering dat heeft geleid tot het besluit van de Vlaamse Regering van 9 december 2016 ‘tot vaststelling van het bedrag ter financiering van de creatie van bijkomende tewerkstelling, bepaald in de akkoorden van 25 februari 2011 en 24 oktober 2012 die zijn ondertekend door de Federale Regering en de representatieve organisaties van werkgevers en werknemers van de federale gezondheidssectoren voor de sector van de ambulante revalidatiecentra en van de openbare psychiatrische verzorgingstehuizen voor het kalenderjaar 2016’, opmerking 4.4. www.raadvst-consetat.be/dbx/adviezen/60323.pdf, en adv. 64.122/1 van 12 oktober 2018, over een voorontwerp van ordonnantie ‘betreffende de Brusselse verzekeringsinstellingen’, opmerking 6.3. en voetnoot 9.

Voor sommige wijzigingsbepalingen kan specifiek rechtsgrond worden gevonden in de bepalingen die worden genoemd in het derde tot het achtste lid van de aanhef; voor de artikelen 598 tot 613, 616 en 618 van het ontwerp, die regels bevatten inzake de erkenningsprocedure voor de erkenning van een psychiatrisch verzorgingstehuis en de initiatieven van beschut wonen en de bijkomende erkenning voor een woonzorgcentrum, dient – zoals door de gemachtigde werd bevestigd – rechtsgrond te worden gezocht in, al naar het geval, de artikelen 30, 31 of 33 van het decreet 20 maart 2009 ‘houdende diverse bepalingen betreffende het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin’. Van deze bepalingen zal derhalve ook melding moeten worden gemaakt in de aanhef.

4.2. Voor een aantal bepalingen van het ontwerp dient, zoals wordt aangegeven in het eerste lid van de aanhef, een beroep te worden gedaan op de algemene bevoegdheid van de Vlaamse Regering om de decreten uit te voeren zoals die voortvloeit uit artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, gelezen in samenhang met één van de *sub* 4.1 bedoelde decretale bepalingen.

5. De bepalingen vermeld in het tweede en het negende lid van de aanhef strekken het ontwerp niet tot rechtsgrond.

De bepalingen van de op 14 januari 1994 gecoördineerde wet ‘betreffende de verplichting verzekering voor geneeskundige verzorging’ (hierna: ziekteverzekeringswet), waarvan melding wordt gemaakt in het tweede lid van de aanhef, betreffen de organisatie van de federale ziekteverzekering. Aangezien de door het ontwerp geregelde verstrekkingen niet langer onder het toepassingsgebied van de ziekteverzekeringswet vallen, kan in die wet daarvoor geen rechtsgrond worden gevonden, ook al is artikel 34, eerste lid, 11° en 12°, van de ziekteverzekeringswet niet opgeheven.

Het in het negende lid van de aanhef genoemde artikel 170, § 1, van de gecoördineerde wet van 10 juli 2008 ‘op de ziekenhuizen en andere verzorgingsinrichtingen’ wordt met ingang van 1 januari 2019 opgeheven¹¹ en kan als zodanig geen rechtsgrond bieden voor bepalingen van het ontwerp. Wel wordt de op te heffen bepaling in een aangepaste vorm hernomen in de artikelen 52/1 en 52/2 van het Woonzorgdecreet van 13 maart 2009, die het ontwerp wel tot rechtsgrond strekken.

6.1. Voor een aantal bepalingen van het ontwerp is de rechtsgrond problematisch of op zijn minst onduidelijk.

6.2. In artikel 260, derde lid, van het ontwerp, wordt bepaald dat de Zorgkassencommissie “kan (...) beslissen dat een fysiek onderzoek van de gebruiker tijdens een huisbezoek noodzakelijk is in het kader van haar controle- en adviesopdracht” en dat “[d]e huisbezoeken (...) ook (kunnen) plaatsvinden op verzoek van het agentschap”.

¹¹ Zie artikel 97, 3°, j° en artikel 114 van het decreet van 6 juli 2018 ‘betreffende de overname van de sectoren psychiatrische verzorgingstehuizen, initiatieven van beschut wonen, revalidatieovereenkomsten, revalidatieziekenhuizen en multidisciplinaire begeleidingsequipes voor palliatieve verzorging’.

De Vlaamse Regering wordt, noch in artikel 126 van het VSB-decreet 2018, noch in een andere bepaling van dat decreet gemachtigd om een huisbezoek te regelen. Evenmin lijkt artikel 8 van het decreet van 19 januari 2018 ‘houdende het overheidstoezicht in het kader van het gezondheids- en welzijnsbeleid’ van toepassing te zijn, aangezien de Zorgkassencommissie niet als een inspecteur in de zin van dat decreet lijkt te kunnen worden beschouwd.¹² Indien de stellers van het ontwerp zich niet op een andere decretale bepaling kunnen beroepen om artikel 260, derde lid, van het ontwerp, op te steunen, zal die bepaling niet als zodanig in het ontwerp kunnen worden gehandhaafd.

Deze opmerking geldt onverminderd de opmerking die *sub* 16 wordt gemaakt bij artikel 260, derde lid, van het ontwerp.

6.3. Artikel 408 van het ontwerp, dat bepaalt dat een administratieve geldboete kan worden opgelegd in het geval van fraude, kan geen rechtsgrond vinden in de artikelen 116 en 117 van het VSB-decreet 2018. Deze bepalingen machtigen de Vlaamse Regering immers enkel om een regeling te treffen inzake het opleggen van een administratieve geldboete of inzake de schorsing of intrekking van de machtiging, wanneer “er systematische afwijkingen worden vastgesteld in het kader van de aanrekening van de bedragen”, en dan nog uitsluitend binnen het kader van die bepalingen. Er is evenwel geen enkele bepaling die de Vlaamse Regering machtigt om de ontworpen maatregelen op te leggen, en dan nog zonder de waarborgen waarin wordt voorzien in de artikelen 116 en 117 van het VSB-decreet 2018, in het geval van fraude. Voor artikel 408 van het ontwerp kan evenmin steun worden gevonden in meer algemene bepalingen van het VSB-decreet. Voor het invoeren van specifieke maatregelen inzake fraude zou de Vlaamse Regering overigens over een uitdrukkelijke decretale machtiging dienen te beschikken. De gemachtigde erkent het rechtsgrondprobleem en deelde mee dat “[a]rtikel 116, eerste lid, en artikel 117, § 1, eerste lid, van het VSB-decreet zullen (...) worden gewijzigd/uitgebreid aan de hand van een wijzigingsbepaling in het voorontwerp van Woonzorgdecreet”.

6.4. In artikel 453, § 2, van het ontwerp, wordt melding gemaakt van het opleggen van een administratieve geldboete voor het geval dat de elektronische vragenlijst “opzettelijk verkeerd” wordt ingevuld. Uit artikel 146 van het VSB-decreet 2018 vloeit voor de Vlaamse Regering enkel de bevoegdheid voort om de regeling inzake een administratieve geldboete uit te werken in het geval “het evaluatie-instrument (...) op een significante wijze verkeerd [wordt toegepast]”, of wanneer “de resultaten van de toepassing van het evaluatie-instrument (...) systematisch foutief [worden meegedeeld] aan het agentschap”. Weliswaar wordt de Vlaamse Regering in artikel 146, § 3, van het VSB-decreet 2018 onder meer gemachtigd om te bepalen wat moet worden verstaan onder “een op significante wijze verkeerde toepassing van het evaluatie-instrument en een systematisch foutieve mededeling van de resultaten van de toepassing van het evaluatie-instrument”, maar er kan in redelijkheid niet staande worden gehouden dat de omschrijving van het geval van het opzettelijk verkeerd invullen van de vragenlijst als het uitvoeren van die machtiging kan worden beschouwd. De vragenlijst kan immers in geen geval worden beschouwd als (een deel van) het evaluatie-instrument nu

¹² Artikel 2, 7°, van het decreet van 19 januari 2018 omschrijft de “inspecteur” als het personeelslid dat “aangesteld [is] door de Vlaamse Regering om toezicht te houden op de naleving van de regelgeving, vermeld in artikel 3, eerste lid, door actoren in de zorg of zorggebruikers.”

artikel 435, § 2, van het ontwerp, limitatief bepaalt wat wordt gelijkgesteld met het evaluatie-instrument. Er valt evenmin in te zien welke decretale bepaling het de Vlaamse Regering mogelijk zou maken om het beroep bij de arbeidsrechtbank te regelen.

Uit wat voorafgaat volgt dat artikel 453, § 2, van het ontwerp, de vereiste rechtsgrond ontbeert. De gemachtigde erkende dit en deelde mee dat “[d]e rechtsgrond (...) aan het VSB-decreet toegevoegd [zal] worden”. Daarbij dient te worden opgemerkt dat ook met betrekking tot het bepaalde in artikel 456, § 3, van het ontwerp, dezelfde problematiek rijst.

VOORAFGAANDE OPMERKINGEN

7. Voor zover in het ontwerp bepalingen worden hernomen van het besluit van de Vlaamse Regering van 14 oktober 2016 die, wat de structuur van de VSB en de zorgverzekeringstegemoetkoming betreft, overigens zelf voortbouwden op vroegere regelingen, moet worden verwezen naar de opmerkingen die de Raad van State, afdeling Wetgeving, heeft gemaakt over de ontwerpen die tot die bepalingen hebben geleid in onder meer de adviezen 47.667/3, 49.311/3, 53.165/3, 56.861/1, 59.045/1, 59.843/1/V, 59.846/1, 61.629/1, 61.787/1/V, 61.909/1/V, 62.188/1, 62.306/1/V, 62.590/1 en 63.504/1. Die opmerkingen worden, in zoverre ze toentertijd niet werden gevolgd en nog steeds relevant zijn, hier in beginsel niet hernomen. Het thans voorliggende advies is toegespitst op de bepalingen die in vergelijking met het besluit van de Vlaamse Regering van 14 oktober 2016 nieuw of inhoudelijk gewijzigd zijn en op de coherentie en de samenhang tussen de verschillende bepalingen van het ontwerp.

8. Het om advies voorgelegde ontwerp van besluit is bijzonder omvangrijk: het bevat 676 artikelen en vijf bijlagen. Het zou de overzichtelijkheid en meteen de toegankelijkheid van de ontworpen regeling ten goede komen indien bij de bekendmaking ervan tevens een verslag aan de Vlaamse Regering zou worden bekendgemaakt waarin enige duiding zou worden gegeven bij de onderscheiden categorieën van bepalingen van het ontwerp en hun onderlinge samenhang en nader inzicht zou worden verstrekt omtrent de opbouw en de structuur van het ontwerp. Daartoe zou het volstaan om de tekst die nu als bijlage 2 is gevoegd bij de nota aan de Vlaamse Regering om te werken tot een verslag aan de Vlaamse Regering.

VORMVEREISTEN

9. In zoverre het ontwerp mede betrekking heeft op een aantal financieringsstromen waarbij middelen rechtstreeks worden toegekend aan zorgvoorzieningen rijst de vraag of de ontworpen regeling, wat die aspecten betreft, niet beschouwd moet worden als een regeling inzake staatssteun in de zin van artikel 107 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, die in beginsel onder het toepassingsgebied valt van de aanmeldingsplicht bij de Europese Commissie, zoals bedoeld in artikel 108, lid 3, van datzelfde verdrag.

Wat dat betreft, dient de Raad van State, afdeling Wetgeving, zich te beperken tot een verwijzing naar de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie die ook reeds in advies 62.331/1 in herinnering werd gebracht volgens welke een maatregel staatssteun

uitmaakt in de zin van de voornoemde bepaling indien aan de volgende voorwaarden is voldaan. Ten eerste moet het gaan om een maatregel van de Staat of een maatregel die met staatsmiddelen is bekostigd. Ten tweede moet de maatregel het handelsverkeer tussen de lidstaten ongunstig kunnen beïnvloeden. Ten derde moet de maatregel de begunstigde ervan een voordeel verschaffen. Ten vierde moet de maatregel de mededinging vervalsen of dreigen te vervalsen.¹³

Het verdient aanbeveling om de ontworpen regeling af te toetsen in het licht van de voornoemde voorwaarden.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

ALGEMENE OPMERKING

10. Het ontwerp bevat talrijke bepalingen waarbij verordenende bevoegdheid wordt verleend aan de minister bevoegd voor bijstand aan personen. Zoals de Raad van State, afdeling Wetgeving, in het verleden reeds meermaals heeft opgemerkt, kan het toekennen van een verordenende bevoegdheid door de Vlaamse Regering aan één van haar leden, enkel toelaatbaar worden geacht in zoverre die delegatie slechts regels van bijkomstige aard of van beperkt belang betreft.

De talrijke vrij ruim omschreven delegaties (“de minister bepaalt de nadere regels ...”) die in het ontwerp voorkomen,¹⁴ dienen in het licht van het voornoemde beginsel te worden begrepen en zullen derhalve niet kunnen worden aangewend om bijvoorbeeld in een ministerieel besluit bijkomende toepassingsvoorwaarden van de ontworpen regeling op te leggen of om erin aangelegenheden te regelen die niet als zijnde bijkomstig of detailmatig vallen aan te merken. Het gegeven dat de betrokken aangelegenheid in voorkomend geval slechts summier is geregeld in het voorliggende ontwerp kan geen verantwoording bieden voor een ruimere uitlegging van de aldus aan de minister gedelegeerde bevoegdheden.

De stellers van het ontwerp doen er goed aan om na te gaan of sommige delegatiebepalingen wel beantwoorden aan hetgeen voorafgaat en of deze niet het best nauwer worden afgebakend of erin niet beter moet worden tot uitdrukking gebracht dat de aan de minister gedelegeerde bevoegdheid effectief beperkt van aard is.

¹³ HvJ 10 juni 2010, C-140/09, Fallimento Traghetti del Mediterraneo, punt 31; HvJ 29 maart 2012, C-417/10, 3M Italia, punt 37; HvJ 8 mei 2013, C-197/11 en C-203/11, Libert e.a., punt 74; HvJ 21 december 2016, C-76/15, Vervloet e.a., punt 89.

¹⁴ Zie bijvoorbeeld de machtigingen in de artikelen 288 (omvang tegemoetkoming voor aankoop mobiliteitshulpmiddelen), 309 (omvang en nadere regels voor forfaitaire tegemoetkoming die kan worden toegekend aan de gebruiker als hij een tegemoetkoming aanvraagt voor een ander mobiliteitshulpmiddel), 311 (vergoeding per testrapport), artikel 331 (nader bepalen uitzonderlijke situatie), 336 (omvang tegemoetkoming tweede rolstoel), artikel 342, § 2 (aandeel van verworpen facturen in bundel die leiden tot een verwerping van de hele bundel), 383 en 389 (presentiegeld leden van de Adviescommissie Mobiliteitshulpmiddelen en bijzondere technische commissie), 508 (inhoud dagprijs) en 526 (elementen gebruikersfactuur)

BIJZONDERE OPMERKINGENAanhef

11. De aanhef van het ontwerp moet worden aangepast rekening houdend met hetgeen in dit advies wordt opgemerkt met betrekking tot de rechtsgrond. Dit komt erop neer dat het tweede en het negende lid uit de aanhef dienen te worden weggelaten en dat na het tiende lid van de aanhef van het ontwerp zoals het om advies is voorgelegd, een nieuw lid moet worden toegevoegd waarin wordt verwezen naar de artikelen 30, 31 en 33 van het decreet van 20 maart 2009 ‘houdende diverse bepalingen betreffende het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin’.

Artikel 239

12. Aangezien artikel 239 van het ontwerp uit slechts één enkele paragraaf bestaat, dient de vermelding “§ 1.”, bij de aanvang van het artikel, te vervallen. Dezelfde opmerking geldt ten aanzien van artikel 285 van het ontwerp.

Artikel 244

13. Uit artikel 244, § 1, van het ontwerp, valt af te leiden dat slechts een tegemoetkoming kan worden gevraagd als de gebruiker zich wendt tot “een verstrekker van mobiliteitshulpmiddelen in een andere lidstaat van de Europese Unie dan België, in een andere staat dan België die partij is bij de Europese Economische Ruimte of in Zwitserland”. Tevens doet artikel 244, § 1, van het ontwerp, ervan blijken dat enkel in de mogelijkheid van aankoop en niet van huur van de betrokken hulpmiddelen wordt voorzien, hetgeen bijgevolg beperkter lijkt dan de mogelijkheden die in artikel 121, § 2, 2°, VSB-decreet 2018, zijn vervat en die zowel aankoop als huur lijken te omvatten. Vraag is of artikel 244, § 1, van het ontwerp, er aldus niet op neerkomt dat een ongelijke behandeling wordt tot stand gebracht tussen verschillende categorieën gebruikers en of hiervoor in voorkomend geval een verantwoording kan worden gegeven in het licht van het grondwettelijk gewaarborgde gelijkheidsbeginsel.

De gemachtigde verstrekte hieromtrent de volgende toelichting:

“Er is om redenen van praktische haalbaarheid voor geopteerd om in geval de verstrekker zich in het buitenland bevindt, steeds over te gaan naar een procedure van aankoop. De verhuur van een mobiliteitshulpmiddel vergt immers een service die slechts haalbaar is als de verstrekker zich binnen een redelijke afstand van de bewoner bevindt. Dit zal geenszins de gebruiker benadelen, aangezien hij recht zal hebben op hetzelfde mobiliteitshulpmiddel als in het geval hij dat zou huren.

In een gelijkaardige uitzondering hebben we voorzien voor gebruikers die een aanvraag doen van een tegemoetkoming voor een mobiliteitshulpmiddel in de deelstaat waar ze gedomicilieerd zijn maar die feitelijk in een andere deelstaat verblijven, wanneer ze geen verstrekker vinden die bereid is om een rolstoel aan hen te verhuren. Ook in dat geval zal een aankoop van een rolstoel wellicht haalbaarder zijn dan de periodieke huurforfaits. Met die mogelijkheid wordt voorkomen dat zij verstoken blijven van het

benodigde mobiliteitshulpmiddel in situaties waarin geen verstrekker in het verhuursysteem bereid is de afstand tot bij de gebruiker (die in deze gevallen langer kan zijn dan gemiddeld) af te leggen.”

Het is zeer de vraag of de door de gemachtigde gegeven verantwoording volstaat, temeer daar het toepassingsgebied van artikel 244 van het ontwerp toch wel ruim is en meer gevallen omvat dan die waarop in het antwoord van de gemachtigde wordt gedomd. Zo kan men zich afvragen of in welbepaalde andere concrete gevallen huur niet evenzeer een praktisch haalbare optie is (zo bijvoorbeeld in hoofde van bepaalde inwoners van de grensstreek).

Artikel 246

14. Artikel 246 van het ontwerp beperkt het optreden van de vertegenwoordiger aangezien dat optreden enkel mogelijk is “als en zolang die niet in staat is om zijn rechten zelf uit te oefenen”. Artikel 246 houdt derhalve tegelijk een beperking in ten aanzien van het bepaalde in artikel 23, § 2, van het VSB-decreet 2018, waaruit voortvloeit dat, wanneer er een volmacht is, die te allen tijde moet kunnen worden uitgeoefend. Zoals door de gemachtigde werd bevestigd zou de aangehaalde zinsnede om die reden het best worden weggelaten uit artikel 246 van het ontwerp. In dat geval voegt artikel 246 evenwel niet langer nog iets toe aan artikel 23, § 2, van het VSB-decreet 2018, en wordt artikel 246 beter in zijn geheel geschrapt.

Artikel 260

15. Luidens artikel 260, eerste lid, van het ontwerp, brengt de Zorgkassencommissie een « eensluidend advies » uit aan de zorgkas over de indicatiestelling en over de in dat lid omschreven evaluatie. De precieze draagwijdte van het begrip « eensluidend advies » is hier niet duidelijk. Indien ermee wordt bedoeld tot uitdrukking te brengen dat het advies « eensluidend » dient te zijn met de latere beslissing van de zorgkas lijkt de betrokken vermelding overbodig aangezien in de artikelen 253, § 4, en 304 van het ontwerp al uitdrukkelijk wordt aangegeven dat de zorgkas een beslissing neemt « na eensluidend advies » van de Zorgkassencommissie.

Hierover om nadere uitleg verzocht, verklaarde de gemachtigde:

“Met de woorden ‘eensluidend advies’ werd beoogd te bekomen dat de zorgkas steeds gebonden is door het advies van de Zorgkassencommissie. De beslissing van de zorgkas over de toekenning van tegemoetkomingen moet m.a.w. steeds in lijn liggen met wat de Zorgkassencommissie heeft geadviseerd.

We lijken inderdaad te kunnen volstaan met de passages over de beslissing van de zorgkas, ‘na eensluidend advies van de Zorgkassencommissie’.”

Hiermee kan worden ingestemd. Wel zullen de stellers van het ontwerp tevens het best nagaan of er niet nog andere bepalingen van het ontwerp in dezelfde zin aanpassing behoeven.

16. In artikel 260, derde lid, van het ontwerp, wordt bepaald dat de Zorgkassencommissie “kan (...) beslissen dat een fysiek onderzoek van de gebruiker tijdens een huisbezoek noodzakelijk is in het kader van haar controle- en adviesopdracht” en dat “[d]e huisbezoeken (...) ook (kunnen) plaatsvinden op verzoek van het agentschap”. De Raad van State, afdeling Wetgeving, heeft over een gelijkaardige bepaling die voorzag in de verplichte organisatie van een huisbezoek, in advies 61.413/3 van 31 mei 2017¹⁵ het volgende opgemerkt:

“Ook indien een dergelijk huisbezoek een geschikt middel is om beter de noden van de gebruiker te kunnen inschatten, is het verplichte karakter ervan problematisch in het licht van het recht op eerbiediging van het privé-leven, vervat in artikel 22 van de Grondwet, in artikel 8 van het Europees Verdrag over de rechten van de mens en in artikel 17 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten.

Naast de voorwaarden voor elke overheidsinmenging in dat grondrecht die voortvloeien uit de voormelde verdragsbepalingen, houdt de voormelde grondwetsbepaling in dat de decreetgever uitdrukkelijk zou moeten voorzien in de mogelijkheid om dergelijke verplichte huisbezoeken te regelen, wat niet het geval is.

Om deze juridische bezwaren te vermijden zou kunnen worden voorzien in de mogelijkheid van een bezoek door de gebruiker aan de case manager of aan de ergotherapeut indien de gebruiker geen huisbezoek wenst. In elk geval kan het huisbezoek niet als een verplichting worden uitgewerkt en kan het weigeren van het huisbezoek door de gebruiker ook geen nadelige gevolgen voor hem hebben.”

Bijkomend kan ook nog worden gewezen op artikel 22.1 van het VN-Verdrag van 13 december 2006 ‘inzake de rechten van personen met een handicap’ waarin wordt bepaald dat “[g]een enkele persoon met een handicap (...), ongeacht zijn of haar woonplaats of woonsituatie, [zal] worden blootgesteld aan willekeurige of onrechtmatige inmenging in zijn of haar privé-leven, gezinsleven, woning of correspondentie, of andere vormen van communicatie, of aan onrechtmatige aantasting van zijn of haar eer en reputatie” en dat “[p]ersonen met een handicap (...) recht (hebben) op wettelijke bescherming tegen dergelijke vormen van inmenging of aantasting”.

Dat in artikel 260, derde lid, van het ontwerp wordt bepaald dat kan worden beslist dat een huisbezoek “noodzakelijk” is, waarborgt op zichzelf nog niet dat de inmenging niet willekeurig is of niet onrechtmatig zou zijn. De gemachtigde kondigde alvast het volgende aan:

“We zullen voorzien in de mogelijkheid van een bezoek door de gebruiker aan de Zorgkassencommissie als de gebruiker dat wenst.”

Artikel 381

17. Artikel 381 van het ontwerp kan, net zo min als artikel 382, afbreuk doen aan artikel 132, § 2, van het VSB-decreet 2018, waaruit blijkt dat de Adviescommissie Mobiliteitshulpmiddelen ook zelf voorstellen kan doen om de product- en prestatielijst aan te passen. Teneinde daar geen onduidelijkheid over te laten bestaan kan worden overwogen om

¹⁵ Adv. 61.413/3 van 31 mei 2017 over een ontwerp van besluit van de Regering van de Duitstalige Gemeenschap dat geleid heeft tot het besluit van de Regering van de Duitstalige Gemeenschap van 20 juni 2017 ‘über die Mobilitätshilfen’.

artikel 381, eerste lid, van het ontwerp, aan te vullen met een verwijzing naar de voornoemde decretale bepaling (“Onverminderd artikel 132, § 2, van het decreet van 18 mei 2018 ...”).

Artikel 382

18. Luidens artikel 382, derde lid, van het ontwerp, worden de “belangrijkste adviezen” van de Adviescommissie Mobiliteitshulpmiddelen bezorgd aan het raadgevend comité Vlaamse sociale bescherming en aan de Vlaamse Raad Welzijn, Volksgezondheid en Gezin. De draagwijdte van deze verplichting is onvoldoende duidelijk aangezien zij afhangt van de concrete invulling die zal worden gegeven aan het begrip “belangrijkste adviezen”. Dat begrip is te weinig afgebakend om met een voldoende rechtszekerheid te kunnen worden toegepast. De verplichting tot het bezorgen van de adviezen zou moeten worden afhankelijk gemaakt van een ander, meer afgebakend criterium.

Artikel 415

19. In artikel 415 van het ontwerp wordt een specifiek geval beoogd, namelijk dat waarin een verstrekker van mobiliteitshulpmiddelen of de onderneming in opdracht waarvan hij werkt, de voorwaarde van artikel 373, 2°, g), van het ontwerp, niet naleeft. Aan die bepaling ligt volgens de gemachtigde dus niet de ruimere bedoeling ten grondslag om het mogelijk te maken dat bij fraude onmiddellijk wordt overgegaan tot een administratieve geldboete of het uiten van een voornemen tot schorsing of intrekking van de machtiging van de verstrekker, zoals verkeerdelijk zou kunnen worden afgeleid uit de commentaar die bij artikel 415 van het ontwerp wordt gegeven in bijlage 2 bij de nota aan de Vlaamse Regering. Deze laatste commentaar zal volgens de gemachtigde in overeenstemming worden gebracht met de tekst van de betrokken bepaling.

Artikelen 417 en 418

20. Zoals door de gemachtigde werd bevestigd vallen ook de bepalingen van titel 6 (“Administratieve verplichtingen”) van deel 1 van boek 3 van het ontwerp te beschouwen als voorwaarden waaronder de tegemoetkoming kan worden verleend en zullen de artikelen 417 en 418 van het ontwerp derhalve met een verwijzing naar die titel worden aangevuld.

Artikel 420

21. Men late artikel 420, 3°, van het ontwerp, aanvangen als volgt: “op de datum van de aanmelding en op de datum van de verblijfsdag ...”.

Artikel 424

22. Door in de inleidende zin van artikel 424, §§ 1 en 2, van het ontwerp, melding te maken van “een persoon die gebruik maakt van een dagverzorgingscentrum” zou onduidelijkheid kunnen ontstaan over het precieze toepassingsgebied van de betrokken bepaling. Aangezien een bewoner krachtens artikel 1, 8°, van het ontwerp, ook een “persoon” is volstaat het om in de inleidende zin van artikel 424, §§ 1 en 2, melding te maken van een “persoon” in plaats van een “bewoner of een persoon die gebruik maakt van een dagverzorgingscentrum”. Uit de bewoordingen “voor de toepassing van artikel 425 (en 426)” blijkt immers voldoende dat het gaat om bewoners of personen die gebruik maken van een dagverzorgingscentrum. De gemachtigde stemt hiermee in en deelt mee dat het ontwerp op dit punt zal worden aangepast. Vraag is trouwens of niet nog andere bepalingen van het ontwerp, dan die van artikel 424, §§ 1 en 2, voor een gelijkaardige aanpassing in aanmerking komen.

Artikel 429

23. In artikel 429, § 1, van het ontwerp, wordt telkens melding gemaakt van “personeel voor reactivering ... verbonden door een ondernemingscontract”. Omdat personen die tewerkgesteld zijn met een ondernemingscontract in beginsel geen eigenlijke personeelsleden zijn en de begrippen “personeel” en “ondernemingscontract” op het eerste gezicht niet goed samengaan, rijst de vraag of niet beter voor een andere omschrijving wordt geopteerd in het ontwerp. De gemachtigde deelde in dit verband mee wat volgt:

“Aangezien het personeel voor reactivering verbonden door een ondernemingscontract eveneens beschouwd wordt als ‘personeel voor reactivering’ zoals gedefinieerd in het besluit en aangezien al het personeel voor reactivering meegeteld wordt voor de berekening van de personeelsnormen, kan deze contradictio in terminis niet aangepast worden zonder af te doen aan de logica van het besluit. In een volgende fase zal er evenwel rekening worden gehouden met deze opmerking en gekeken worden hoe een dergelijke contradictio in terminis vermeden kan worden.”

De Raad van State, afdeling Wetgeving, neemt akte van deze mededeling door de gemachtigde.

Artikel 468

24. De “titels en de beroepskwalificaties”, waarvan melding wordt gemaakt in artikel 468, eerste lid, 11°, van het ontwerp, lijken moeilijk beschouwd te kunnen worden als te financieren diensten of producten. Het gaat daarentegen veeleer over de financiering van de premies bedoeld in de artikelen 1 tot en met 3 van het in artikel 1, 32°, van het ontwerp omschreven koninklijk besluit van 28 december 2011. Het verdient aanbeveling om de terminologie die wordt gebruikt in artikel 468, eerste lid, 11°, van het ontwerp, in die zin aan te passen.

Artikel 497

25. Artikel 497, § 2, vierde lid, van het ontwerp, luidt:

“De aanvullende opleiding en permanente vorming, vermeld in het eerste lid, 3°, d), en 4°, wordt in België gegeven en gevolgd. De minister kan bijkomende kwaliteitscriteria bepalen voor de opleiding en permanente vorming.”

Aan de gemachtigde werd gevraagd waarom de opleiding en vorming, vermeld in artikel 497, § 2, eerste lid, 3°, d), en 4°, van het ontwerp, “in België (moeten worden) gegeven en gevolgd”, waardoor dat enkel dergelijke opleiding en vorming kunnen worden erkend, en of dergelijk vereiste in overeenstemming is met het beginsel van het vrij verkeer van personen en diensten binnen de Europese Unie.

De gemachtigde antwoordde:

“Dat er opgenomen was dat de opleidingen in België gegeven en gevolgd moesten worden, was niet in overeenstemming met het vrij verkeer van personen en diensten in de EU. Deze vereiste zal dan ook geschrapt worden uit het besluit.

Het is van belang dat de opleiding de organisatie van een Vlaams woonzorgcentrum en de zorg binnen een Vlaams woonzorgcentrum, met verwijzing naar de regelgeving die van toepassing is op het woonzorgcentrum in kwestie, behandelt. De plaats waar de opleiding gegeven en gevolgd wordt, is echter niet van belang voor de kwaliteit van de opleiding.

In de plaats wordt daarom het volgende opgenomen:

‘De aanvullende opleiding en permanente vorming, vermeld in het eerste lid, 3°, d), en 4°, behandelt de organisatie van een Vlaams woonzorgcentrum en de zorg binnen een Vlaams woonzorgcentrum, met verwijzing naar de regelgeving die van toepassing is op het woonzorgcentrum in kwestie. De minister kan bijkomende kwaliteitscriteria bepalen voor de opleiding en permanente vorming.’

Hoewel de voorwaarde op het eerste zicht een belemmering kan vormen voor het vrij verkeer van personen en diensten in de EU, is het noodzakelijk dat de opleiding, vermeld in artikel 497, de vermelde materie behandelt aangezien de opleiding gericht is tot hoofdverpleegkundigen, hoofdparamedici en verpleegkundig coördinatoren die gefinancierd worden binnen het kader van de Vlaamse sociale bescherming. Aangezien de opleiding tot doel heeft hoofdverpleegkundigen, hoofdparamedici en verpleegkundig coördinatoren de informatie te verschaffen die nodig is voor de uitoefening van hun taak in een Vlaams woonzorgcentrum, al dan niet met bijbehorend centrum voor kortverblijf, is het opleggen van de vermelde vereiste voor een erkenning, evenredig met het doel dat de opsteller probeert te bereiken.

De nieuwe voorwaarde voor de erkenning van de opleiding is niet discriminatoir aangezien het geen directe of indirecte discriminatie vormt op basis van verblijfplaats of nationaliteit van de opleidingsinstantie.”

Met de door de gemachtigde gesuggereerde vervanging van artikel 497, § 2, vierde lid, van het ontwerp, kan – mede rekening houdend met de eraan ten grondslag liggende motieven – worden ingestemd.

Artikel 575

26. In zowel het opschrift van het desbetreffende deel 17 van het ontwerp, dat voorafgaat aan artikel 575, als in de inleidende zin van het laatstgenoemde artikel, dient melding te worden gemaakt van het opschrift van het besluit van de Vlaamse Regering van 24 juli 2009 ‘betreffende de programmatie, de erkenningsvoorwaarden en de subsidieregeling voor woonzorgvoorzieningen en verenigingen van gebruikers en mantelzorgers’.

Artikel 591

27. In zowel het opschrift van het desbetreffende deel 20 van het ontwerp, dat voorafgaat aan artikel 591, als in het laatstgenoemde artikel, dient melding te worden gemaakt van het opschrift van het koninklijk besluit van 28 december 2011 ‘betreffende uitvoering van het attractiviteitsplan voor het verpleegkundig beroep, in bepaalde federale gezondheidssectoren, wat betreft de premies voor de titels en bijzondere beroepsbekwaamheden en ongemakkelijke prestaties’.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Leen VERSCHRAEGHEN

Marnix VAN DAMME